

ماه رمضان را با روزه‌اش می‌شناسند و چون روزه سخت است، به جای «برکت» و «نشاط»، سختی‌های این ماه برای‌شان تداعی می‌شود. درحالی‌که خدا قبل از هر چیز «رمضان» را با قرآن معرفی می‌کند و انسان کمال جورا مژده می‌دهد که «تو در این ماه هدایت می‌شوی!» (بقره، ۱۸۵)

پس ماه رمضان برای خودش «آموزش و پرورش» است. با روزه بستر تربیت آماده می‌شود و با قرآن محتوای رشد. اصلاً این ماه مثل یک اردوی فشرده آمادگی می‌ماند برای کل سال. پس باید کمی زحمت کشید و تا جایی که امکان دارد، قرآن خواند:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله):

شَهْرُ رَمَضَانَ شَهْرُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ... أَكْثَرُ وَا فِيهِ مِنْ تِلَاوَةِ الْقُرْآنِ

ماه رمضان، ماه خدای عزوجل است.

در این ماه قرآن را بسیار تلاوت کنید.

راستی به نظر شما، این که تولد امام مجتبی و شهادت امیرالمؤمنین علیهما السلام در این ماه قرار دارد، اتفاقی است؟ یا به طور تلویحی اشاره دارد به پیوند قرآن و عترت؟

